

Estel eta lorategi magikoa

Udaberriko goiz batean, 8 urteko Estel sentsazio arraro batekin esnatu zen. Egun hura berezia izango zela sentitu zuen, nahiz eta ez zekien zergatik. Gosaldu ondoren, etxearen atzean zegoen lorategira joatea erabaki zuen. Lorategi handia zen, lorez eta zuhaixkaz betea, baina inoiz arakatu ez zuen zati bat zegoen, belarra altua hazten zen eta mundutik ezkutatuta zirudien txoko bat.

“Estel, ez joan hain urrun!”, esan zion amak leihotik. Baina jakinminak irabazi zion. Estel belar altuan zehar ibiltzen hasi zen, lorategia inguratzen zuen horman egurrezko ate txiki bat aurkitu zuen arte. “Zer da hau?”, galdetu zion bere buruari. Inoiz ez zuen ate hori ikusi.

Ahalegin txiki batekin, Estelek atea ireki eta lorategi guztiz desberdin baten aurrean aurkitu zuen bere burua. Loreak erraldoiak ziren, inoiz ikusi ez zituen kolore biziekin. Zuhaitzak altuak ziren, haizean dantzan ziruditen adarrekin, eta erdian iturri bat zegoen, magikoa balitz bezala distiratzen zuena.

Une hartan, ahots leun bat entzun zen bere atzean: “Ongi etorri Lorategi Magikora, Estel”.

Estelek buelta eman eta emakume bat ikusi zuen arropa berdez jantzita, lorategiaren parte zirudiena. Bere begiek hostoak bezala distiratzen zuten eguzkitan.

“Nor zara zu?” galdetu zuen Estelek, harrituta baina ez beldurtuta.

“Lorategiko Zaindaria naiz. Leku berezi bat da hau, mundutik ezkutatuta, bihotz ausarta duten haurrek bakarrik aurki dezaten. Baina orain hemen zaudela, konpondu behar duzun misterio bat dago”.

Estel hunkituta zegoen. “Misterio bat? Zer egin behar dut?”

Zaindariak irribarre egin eta urrezko giltza txiki bat eman zion. “Hiru ate ezkutu daude lorategian. Bakoitzak proba bat du, eta hirurak gainditzen dituzunean bakarrik aurkituko duzu lorategiko altxorra”.

Erabakita, Estelek bere abentura hasi zuen. Lehen atea lore urdin handi baten atzean aurkitu zuen. Ireki zuenean, harriz betetako bide batean aurkitu zen. Harriek puzzle bat osatzen zuten, eta Estelek burutsu pentsatu behar izan zuen behar bezala kokatzeko eta aurrera egiteko. Pazientziarekin, lortu zuen.

Bigarren atea urrezko argiekin distiratzen zuen zuhaitz baten azpian ezkutatuta zegoen. Atzean, liburuz betetako gela bat zegoen. “Proba hau ezagutzarena da”, pentsatu zuen. Horman idatzita zegoen igarkizuna konpontzeko liburu egokia bilatu zuen, eta irakurtzeko zuen zaletasunari esker, erraz konpondu zuen.

Hirugarren atea aurkitzeko zailena izan zen. Urmael garden baten hondoan zegoen, eta Estelek bere ausardia erabili behar izan zuen uretara sartzeko eta behean zegoen giltza berreskuratzeko. Atea ireki bezain laster, argiz betetako gela batean aurkitu zuen bere burua.

Erdian egurrezko kutxa zahar bat zegoen.

Ilusioz, Estelek kutxa ireki eta ispilu txiki bat aurkitu zuen barruan. Bere buruari begiratu zion eta, une batez, ez zuen bere irudia bakarrik ikusi, baizik eta bere abentura guztiak, ikasitako gauzak eta maite zituen pertsonak. Eta orduan ulertu zuen altxorra ez zela urrea edo bitxiak, baizik eta barruan zeramana: bere bihotz ausarta eta edozein proba gainditzeko gaitasuna.

Lorategitik irten zenean, Zaindariak irribarre batekin agurtu zuen. “Gogoratu, Estel: izan dezakezun altxorrik handiena zure barne-indarra da. Beti eramango duzu zurekin”.

Eta horrela, Estel etxera itzuli zen, jakinda, etorkizunean aurkitzen duen edozein erronkari aurre egin, beti bere ausardian eta adimenean konfiantza izan ahal izango zuela.